

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

ΕΤΟΣ 32^ο
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 244

ΜΗΝΙΑΙΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ
ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2020
ΚΕΡΑΣΙΝΟΣ 2020

Κορυφώθηκαν την Κυριακή 24 Μαΐου 2020 οι εκδηλώσεις Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου

Η Εύξεινος Λέσχη Βέροιας πραγματοποίησε τις παρακάτω εκδηλώσεις μνήμης για τη γενοκτονία, με μοναδικό γνώμονα τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας των προγόνων μας και απαιτούμε τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας και την δημόσια αναδρομική συγγνώμη από τους θύτες και τους συνεργάτες τους.

Συνέχεια στην 6η σελίδα

19η Μαΐου ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

Ο θρήνος του ελληνισμού για την πτώση της Βασιλεύουσας στις 29 Μαΐου του 1453 συνοδεύεται από την τραγική κατάληξη και παράδοση αμαχητί της θρυλικής μας Τραπεζούντας στις 15 Αυγούστου του 1461. Για όλους τους Έλληνες αλλά ιδιαίτερα για τους Έλληνες της Μικρασίας και του Πόντου αυτά τα δύο θλιβερά γεγονότα σημάδεψαν την μετέπειτα πορεία τους με θρήνους, βάσανα και οραματισμούς που μεταφέρθηκαν μέσω παραδοσιακών τραγουδιών και αφηγήσεων μέχρι και σήμερα.

Η ιστορική διαδρομή των Ελλήνων του Πόντου που αρχίζει με το μύθο της Αργοναυτικής εκστρατείας τελειώνει με τον ξεριζωμό των προγόνων μας πριν 100 χρόνια, μετά από άνιση μάχη με την τουρκική θηριωδία, αφήνοντας αξέχαστες αναμνήσεις από τον αλύτρωτο και αλησμόνητο Πόντο.

Αυτός είναι ο λόγος που η 19η Μαΐου στην Τουρκία είναι εθνική γιορτή, ιδιαίτερα της παιδείας τους, αλλά στην Ελλάδα είναι ημέρα πένθους και μνήμης. Είναι το ελάχιστο χρέος και ηθική υποχρέωσή μας, προς τους χιλιάδες άταφους νεκρούς μας που μαρτύρησαν για την πατρίδα και την Ορθοδοξία.

Είναι σταυρός μαζί και ευθύνη να υπηρετήσουμε και να αναδείξουμε τη γενοκτονία των παππούδων μας αλλά και όλων των χριστιανικών πληθυσμών της Ανατολίας με τη Διεθνοποίηση και τη Διεθνή Αναγνώριση και Καταδίκη της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου από την Τουρκία και ποτέ δεν πρέπει να ξεχνάμε το ποντιακό γνωμικό "ο παλαιόν ο τουσμάνος φίλος κι ίνεται".

Η μεγάλη οικογένεια της Ευξείνου Λέσχης Βέροιας σας ευχαριστεί για την αγάπη σας και σας καλεί να είμαστε όλοι μαζί ενωμένοι, γιατί οι υψηλές ιδέες και αξίες που μας ενώνουν είναι ποτισμένες με αγώνες και αίμα.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

και τιμώ την ημέρα μνήμης

Αιώνια η μνήμη των προγόνων μας Αθάνατοι

Νίκος Τσιμπολίδης
Πρόεδρος ΕΛΒ

Οι "προοδευτικοί" Τούρκοι

Οι δήμαρχοι της Κωνσταντινής Πόλης και της Αγκυρας, Εκρέμ Ιμάμογλου και Σερχάν Γιαβάς αντίστοιχα, τίμησαν στις 4 Απριλίου 2020 την μνήμη του ηγέτη της ναζιστικής τουρκικής ακροδεξιάς των γκριζών λύκων Α. Τουρκές. Ο Α. Τουρκές ήταν ένα από τα μεγαλύτερα καθάρματα της νεότερης Τουρκίας και συμμετείχε σε δύο τουλάχιστον πραξικοπήματα ενώ ευθύνεται για την δολοφονία εκατοντάδων Κούρδων και Αλεβιτών.

Και αυτοί οι δύο δήμαρχοι θεωρούνται από αρκετούς στην Τουρκία αλλά και δυστυχώς και στην Ελλάδα ως «δημοκράτες» και πιθανοί διάδοχοι του δικτάτορα Ρ.Τ. Ερντογάν. Καταλαβαίνετε που έχουμε μπλέξει και τι κράτος έχουμε στα ανατολικά σύνορά μας; Πλήρης κανονικοποίηση του φασισμού και νομιμοποίησή του.

Για να μην έχουμε λοιπόν αυταπάτες και να γνωρίζουμε κυρίως κάποιοι στην Αθήνα ότι αφελώς και κακώς θεωρούν τον Ιμάμογλου και κάποιοι άλλοι τον Γιαβάς φιλικά προσκείμενους προς την Ελλάδα, όπως κάποτε το ίδιο ήλπιζαν και με τον Ερντογάν και βέβαια διαψεύστηκαν.

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

www.elverias.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΤΗΣ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ
Λάμπ. Πορφύρα 1- Πανόραμα Βέροιας
Τηλ.: 2331072060 - Fax: 2331028356
Βέροια - Τ.Κ. 59132
Email: info@elverias.gr

Ιδρυτής
+ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΛΕΤΙΔΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ε.Λ.ΒΕΡΟΙΑΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΠΟΥΡΤΙΔΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΟΥΜΠΟΥΛΙΔΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ
ΜΑΡΙΑ ΣΑΛΟΝΙΚΙΔΟΥ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΔΗΣ Ν. & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΝΕΑ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ
ΤΗΛ. 23310 90339 - 90234

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ
Λ. Πορφύρα 1
591 32 - ΒΕΡΟΙΑ ΗΜΑΘΙΑΣ
Κωδικός 1000001

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ Ε.Λ. ΒΕΡΟΙΑΣ

Λειτουργεί καθημερινά πλην
Παρασκευής και Σαββάτου
από τις 17:00 έως τις 21:00.

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

e-pontos.gr
pontostv.gr
verianet.gr
inveria.gr
alexandriamou.gr
24oresimathia.gr
pliroforiodotis.gr
laikoyra.gr
faretra.info
veriamou.blogspot.com
βεροιώτης.gr
alexandreia-gidas.gr
imathia-live.blogspot.com
blogspotanthemia.com
ammosimathia.blogspot.com
idisi-gr.blogspot.gr
arive.gr
efxinospontos.gr

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Αναστολή λειτουργίας λόγω
πανδημίας κορονοϊού

Ανακαίνιση ελληνικού σχολείου στον Πόντο

Ένα ελληνικό σχολείο που έχει παραμείνει
αχρησιμοποίητο εδώ και δεκαετίες στην περιοχή
των Σουρμένων στον Πόντο θα ανακαινιστεί
και μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε τουριστικές
δραστηριότητες.

Το κτίριο χτίστηκε από την τοπική ελληνική
κοινότητα ως σχολείο γύρω στο 1890 και
αργότερα χρησιμοποιήθηκε ως σταθμός επιβίβασης
και μεταφοράς. Ωστόσο, το κτίριο παρέμεινε
αδρανές για πολλά χρόνια και κινδύνευε με
ολική καταστροφή λόγω παλαιότητας.

Η Διεύθυνση Μουσείων της επαρχίας
Τραπεζούντας πρότεινε την ανακαίνιση του
κτιρίου και η τοπική επαρχιακή διεύθυνση
πολιτισμού και τουρισμού ενέκρινε την άμεση
ανακαίνιση του σχολείου που θυμίζει ακόμη και
σήμερα Ελλάδα.

ΣΥΝΕΧΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΜΚΔ και
της ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑΣ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ

www.elverias.gr
email: info@elverias.gr

Κάντε εγγραφή στο κανάλι μας:
http://bit.ly/ELV_YouTube

Βρείτε μας στις υπόλοιπες πλατφόρμες
κοινωνικής δικτύωσης:
Facebook: <http://bit.ly/ELV>
Instagram: http://bit.ly/ELV_Insta
Twitter: https://bit.ly/ELV_Twitter
Website: www.elverias.gr ~

Γίνε και εσύ μέλος της οικογένειάς μας
Be [#ELV](https://www.facebook.com/ELV) ~

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΟΠΟΙΟΣ ΕΠΙΘΥΜΕΙ ΝΑ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
«ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ» ΣΕ ΕΝΤΥΠΗ ΜΟΡΦΗ ΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙ
ΜΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ 2331090339
ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΚΑΘΕ ΕΚΔΟΣΗΣ ΑΝΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΠΟΣΟ ΤΩΝ 3€

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

Αναστολή λειτουργίας λόγω
πανδημίας κορονοϊού

Μαρτυρίες

Κεμάλ Μουσταφά

Λόγια του ιδίου μέσα στο τουρκικό κοινοβούλιο το 1924

Οι πασάδες διέπραξαν απερίγραπτα εγκλήματα, που δεν
μπορεί να συλλάβει η φαντασία του ανθρώπου. Εγκαθίδρυσαν
ένα τυραννικό καθεστώς, οργάνωσαν εκτοπίσεις και σφαγές,
έκαψαν με πετρέλαιο βρέφη που ακόμα θήλαζαν, βίασαν
γυναίκες και μικρά κορίτσια μπροστά στα μάτια των γονιών
τους, προβαίνοντας σε κάθε είδους ωμότητα. Επιβίβασαν σε
πλοία χιλιάδες αθώους και τους πέταξαν στη θάλασσα.
Οδήγησαν γυναίκες σε οίκους ανοχής. Γεγονότα που δεν έχουν
προηγούμενο στην ιστορία οποιουδήποτε λαού.

Ιάκωβος Φαντίδης

Όταν είχαν πόλεμο οι Ρώσοι με την Τουρκία, σηκώθηκε
πρώτα το Καρς και όταν κατέβηκε ο πόλεμος στα δικά μας
μέρη, δε μας άφησε τίποτα. Οι Τούρκοι κατάστρεψαν τα
σπαρτά και όλα και φύγανε. Αναγκαστήκαμε και φύγαμε το
1917. Κατεβήκαμε στη Σαμψούντα, καθίσαμε εκεί 3 - 4 χρόνια.
Η Σαμψούντα ήταν μεγάλη πόλη. Ήταν μεγάλη φτωχομάνα.
Μετά μάζεψαν οι Τούρκοι τους άντρες από κει - εγώ ήμουν
ακόμα μωρό. 20 με 21 Μαΐου περικύκλωσαν οι Τούρκοι τα
εργοστάσια, μάζεψαν τους άντρες και πήγαν τους μισούς σε
ένα χωριό, το Καβακλί, και τους σκότωσαν. Τους άλλους
μισούς τους σκότωσαν κοντά σ' ένα πανδοχείο που το 'λεγαν
Τσουμπούς. Μείναμε εγώ και η μάνα μου με τη μικρή μου
αδερφή. Ήρθε διαταγή, μας σήκωσαν κι εμάς να πάμε στο
χωριό μας. Δε μας πήγαν τελικά στο χωριό. Μας πήγαν σ' ένα
άλλο μέρος που το λέγανε Μιτζιλίκ και από κει μας γύρισαν
από χωριό σε χωριό. Εμείς με τη μάνα μου είχαμε πενήντα
χρυσές λίρες. Μ' αυτές αγοράσαμε βόδια, κάρο και θα
σπέρναμε τα χωράφια. Δεν προλάβαμε να κάνουμε τίποτα και
ήρθε νέα διαταγή για εξορία. Από τη Σαμψούντα με τα πόδια
στη Μαλάτια, το Χαρπούτ, το Ντιαρμπακίρ. Πέντε έξι μήνες
περπατούσαμε. Από κει, όταν έγινε η ανταλλαγή, μας έφεραν
στην Ελλάδα. Ο πατέρας μου ήταν στη σφαγή του Τσουμπούς,
αλλά γλίτωσε. Εκεί σκοτώθηκαν δύο δικοί μας νοματαίοι αλλά
ο πατέρας μου γλίτωσε ανάμεσα στους σκοτωμένους τυχαία.
Δεν τον πήρε καμία σφαίρα και γλίτωσε.

Σοφία Ποντακίδου

Ήμουν μικρό μωρό. Περίπου 3 με 4 χρονών. Όταν
γεννήθηκα εγώ, ο πατέρας μου ο Χρήστος πήγε στρατιώτης
στον τουρκικό στρατό. Τότε η θητεία ήταν 3 χρόνια. Ύστερα
αγρίεψαν οι Τούρκοι και έγινε το κακό και καταστράφηκε η
Σμύρνη. Ο πατέρας μου είπε σε δύο παιδιά που ήταν μαζί του
στο στρατό: «Παιδιά, μπήκαν οι Τούρκοι να μας σκοτώσουν.
Πάμε να φύγουμε». Και φύγανε προς τη θάλασσα. Εκεί βρήκαν
ένα καράβι που ήταν αγκυροβολημένο στη μέση της
θάλασσας, ανέβηκαν κρυφά και κρύφτηκαν χωρίς να τους
δουν. Το πλοίο τους πήγε σε μια άλλη πόλη. Γύρεψε ο πατέρας
μου την οικογένειά του, αλλά ο παππούς μου μας είχε πάρει
και φύγαμε. Ερήμωσαν όλα τα χωριά. Του είπαν του πατέρα
μου: «Χρήστο, ο πεθερός σου πήγε σε άλλη πόλη». Και πάλι μια
νύχτα ανέβηκαν κρυφά - γιατί ήτανε φαντάροι και δεν είχανε
λεφτά - σ' ένα πλοίο, πήγανε σε μια άλλη πόλη και ο πατέρας
μου μας βρήκε εκεί. Ύστερα περάσαμε απ' τη Σμύρνη και
είδαμε ότι οι Τούρκοι σκοτώσανε, κάψανε, ρημάξανε, όλη την
πόλη. Ο πατέρας μου μου έλεγε ότι ένα μικρό μουλαράκι
κολυμπούσε μέσα στο αίμα. Εκεί σκοτώθηκε και ο αδερφός της
μάνας μου. Ήταν κι εκείνος φαντάρος σαν τον πατέρα μου.
Αλλά δε θυμάμαι, γιατί ήμουν μικρή.

Οι Άγιοι του Πόντου

Όσιος Νικηφόρος ο Λεπρός (1890 - 1964)

Ημερομηνία εορτής: 4 Ιανουαρίου

Ο πατήρ Νικηφόρος (κατά κόσμο Νικόλαος Τζανακάκης) γεννήθηκε σ' ένα ορεινό χωριό των Χανίων, στο Σηρικάρι, καστανχώρι στα δυτικά του Νομού με υγιεινό κλίμα, με όμορφα δάση, πλούσια νερά, φαράγγια και σπήλαια. Το χωριό αυτό έχει μια ιδιομορφία που δεν την συναντούμε συχνά: είναι χωρισμένο σε ένδεκα γειτονιές, οι οποίες πήραν και το όνομα τους από τις οικογένειες που πρωτοκατοίκησαν εκεί. Έτσι ο Άγιος μας γεννήθηκε στην γειτονιά των Κωστογιάννηδων.

Οι γονείς του ήταν απλοί και ευλαβείς χωρικοί, οι οποίοι ενώ ακόμη ήταν μικρό παιδί πέθαναν και τον άφησαν ορφανό. Έτσι, σε ηλικία 13 ετών, έφυγε από το σπίτι του. Ο παππούς του που είχε αναλάβει να τον μεγαλώσει τον πήγε στα Χανιά να εργαστεί εκεί σ' ένα κουρείο για να μάθει την δουλειά. Τότε εμφανίσε και τα πρώτα σημεία της νόσου του Χάνσεν δηλ. την λέπρα. Εκείνη την εποχή, τους λεπρούς τους απομόνωναν στο νησί Σπιναλόγκα, διότι η λέπρα ως μεταδοτική αρρώστια αντιμετωπιζονταν με φόβο και αποτροπασμό.

Ο Νικόλαος όταν έγινε 16 ετών και όταν τα σημάδια της νόσου άρχισαν να γίνονται πιο εμφανή, για να αποφύγει τον εγκλεισμό του στην Σπιναλόγκα έφυγε με κάποιο καράβι για την Αίγυπτο. Εκεί έμενε εργαζόμενος στην Αλεξάνδρεια, πάλι σ' ένα κουρείο, όμως τα σημάδια της νόσου γίνονταν όλο και πιο εμφανή, ιδίως στα χέρια και στο πρόσωπο. Γι' αυτό με την μεσολάβηση ενός κληρικού κατέφυγε στην Χίο, όπου υπήρχε τότε ένα λεπροκομείο, στο οποίο ήταν ιερέυς ο πατήρ Ανθίμος Βαγιανός, ο μετέπειτα Άγιος Ανθίμος.

Ο Νικόλαος έφτασε στη Χίο το 1914 μ.Χ. σε ηλικία 24 ετών. Στο λεπροκομείο της Χίου, που ήταν ένα συγκρότημα με πολλά ομοιόμορφα σπιτάκια, υπήρχε το εκκλησάκι του Αγίου Λαζάρου, όπου φυλάσσονταν η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας της Υπακοής. Σ' αυτόν τον χώρο άνοιξε το στάδιο των αρετών για τον Νικόλαο. Μέσα σε 2 χρόνια ο Άγιος Ανθίμος τον έκρινε έτοιμο για το αγγελικό σχήμα και τον έκειρε μοναχό με το όνομα Νικηφόρο. Η νόσος προχωρούσε

και εξελίσσονταν και ελλείπει καταλλήλων φαρμάκων, επέφερε πολλές και μεγάλες αλλοιώσεις (το φάρμακο βρέθηκε αργότερα το 1947 μ.Χ.). Ο π. Νικηφόρος ζούσε με αδιάκριτη, γνήσια υπακοή, με νηστεία αυστηρή, εργαζόμενος στους κήπους. Μάλιστα κατέγραψε σε ένα κατάλογο και τα θαύματα του Αγίου Ανθίμου, τα όποια είχε δει «ιδίους όμασιν» (πολλά αφορούσαν θεραπείες δαιμονιζόμενων).

Υπήρχε μια ιδιαίτερη πνευματική σχέση του Αγίου Ανθίμου με τον μοναχό Νικηφόρο, ο οποίος «ουδέ εν βήμα εμάκρυνεν απ' αυτού», όπως αναφέρει ο πατήρ Θεόκλητος Διονυσιάτης στο βιβλίο του «Ο Άγιος Ανθίμος της Χίου». Ο π. Νικηφόρος προσευχόταν τη νύχτα ώρες ατελείωτες, κάνοντας μετάνοιες αμέτρητες, δεν είχε λογοφέρει με κανένα ούτε χάλασε την καρδιά κάποιου κι ήταν ο κύριος ψάλτης του ναού. Εξ αιτίας της ασθενείας του όμως, σιγά-σιγά έχασε το φως του κι έτσι έψαλλε τα περισσότερα τροπάρια και απήγγειλε τους Αποστόλους από στήθους.

Το 1957 μ.Χ. έκλεισε το Λωβοκομείο της Χίου και τους εναπομείναντες ασθενείς μαζί με τον πατέρα Νικηφόρο τους έστειλαν στον Αντιλεπρικό Σταθμό Αγίας Βαρβάρας προσβληθεί από την νόσο του Χάνσεν, αλλά με την επιτυχή φαρμακευτική αγωγή θεραπεύτηκε τελείως. Απεφάσισε όμως να μείνει όλο το υπόλοιπο της ζωής του μέσα στον αντιλεπρικό σταθμό κοντά στους συνασθενείς του, τους οποίους φρόντιζε με πολλή αγάπη. Έτσι έγινε και υποτακτικός στον πατέρα Νικηφόρο, στον οποίο ως ανταμοιβή της υπομονής του ο Κύριος του είχε δώσει πολλά χαρίσματα. Πλήθος κόσμου συνέρρεε στο ταπεινό κελλάκι του λεπρού μοναχού Νικηφόρου, στην Αγία Βαρβάρα του Αιγάλεω, για να πάρει την ευχή του. Παραθέτομε μερικές μαρτυρίες όσων τον γνώρισαν:

«Ενώ ο ίδιος του ήταν κατάκοιτος, με πληγές και πόνους, δεν γόγγυζε αλλά έδειχνε μεγάλη καρτερία». «Είχε το χάρισμα της παρηγοριάς των θλιβομένων. Τα μάτια του ήταν μονίμως ερεθισμένα, η όραση του ελαχίστη, είχε αγκυλώσεις στα χέρια και παράλυση στα κάτω άκρα. Παρ' όλα αυτά ήταν γλυκύτατος, μελίχιος, χαμογελαστός, διηγείτο χαριτωμένα

περιστατικά, ήταν ευχάριστος, αξιαγάπητος». «Το πρόσωπο του, που ήταν φαγωμένο από τα στίγματα της ασθένειας, και τις πληγές, έλαμπε κι έπαιρναν χαρά όσοι τον έβλεπαν αυτόν τον πάμπτωχο και φαινομενικά ασθενή άνθρωπο που έλεγε: Ας είναι δοξασμένο το άγιο Όνομα Του».

Σε ηλικία 74 ετών, στις 4 Ιανουαρίου του 1964 μ.Χ., κοιμήθηκε ο πατήρ Νικηφόρος. Μετά την εκταφή, τα άγια του λείψανα ευωδίαζαν. Ο πατήρ Ευμένιος, και άλλοι πιστοί ανέφεραν πολλές περιπτώσεις, όπου έγιναν θαύματα με την επίκληση των πρεσβειών προς τον Θεό, του πατρός Νικηφόρου. Λαμπρό παράδειγμα και πρότυπο για όλους μας ο βίος του Οσίου Νικηφόρου, ήταν ευάρεστος στο Θεό διότι υπέμεινε πολλά. Για το λόγο αυτό και έχουμε πολλές μαρτυρίες: ότι ο Άγιος μας είχε δεχθεί από το Πανάγιο Πνεύμα το χάρισμα της διορατικότητας καθώς και πλήθος άλλων χαρισμάτων. Χρειάζεται επίσης να σημειώσουμε ότι πλείστα είναι τα θαύματα που είναι καταγεγραμμένα καθώς μέχρι και σήμερα ο άγιος δίδει απλόχερα βοήθεια σε όποιον έχει ανάγκη. Σίγουρα θα υπάρχουν και άλλα πολλά θαυμαστά που δεν θα έχουν έρθει στην επιφάνεια.

«Παιδιά μου, προσεύχεσθε; και πώς προσεύχεσθε; ...με την ευχή του Ιησού να προσεύχεσθε, με το ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ. Έτσι να προσεύχεσθε. Έτσι είναι καλά» (πατήρ Νικηφόρος).

Άπολυτίκιον

Ήχος α΄.

Νικηφόρου Όσιου, τοῦ λεπροῦ τὰ παλαισμάτα, καὶ τὴν ἐν ἀσκήσει ἀνδρείαν, κατεπλάγησαν ἄγγελοι ὡς ἄλλος γὰρ Ἰὼβ τὰ ἀλγεινά, ὑπέμεινε δοξάζων τὸν Θεόν, νῦν δὲ δόξη ἐστεφάνωται παρ' Αὐτοῦ, θαυμάτων διακρίσειςιν. Χαίροις τῶν Μοναστῶν χειραγωγέ, χαίροις φωτὸς ὁ πρόβολος· χαίροις ὁ εὐωδίας χαρμονήν, προχέων ἐκ λειψάνων σου.

Η αμφιλεγόμενη αποκατάσταση της Αγίας Σοφίας Τραπεζούντας

Η αμφιλεγόμενη ανακαίνιση της Αγίας Σοφίας Τραπεζούντας, η οποία άνοιξε για να λατρευτεί το 2013 μετά τη λειτουργία του ως μουσείου για 52 χρόνια, πρόκειται να ολοκληρωθεί εντός του έτους. Η "αποκατάσταση" και ολοκλήρωση της συντήρησης θα ολοκληρωθεί έως τα τέλη Ιουνίου, αλλά το περιβάλλον του συγκροτήματος θα είναι ανοιχτό στους επισκέπτες στα τέλη Μαΐου, δήλωσε ο İsmet Çalık, αναπληρωτής περιφερειακός διευθυντής Ιδρυμάτων στην Τραπεζούντα. Οι τελευταίες φωτογραφίες από την αποκατάσταση προκάλεσαν αντίδραση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, αφού οι εικόνες έδειξαν ότι το σκυρόδεμα κάλυπτε τον πράσινο χώρο στον κήπο του συγκροτήματος και μονοπάτια πεζοπορίας καλυμμένα με πέτρες.

Το Επιμελητήριο Αρχιτεκτόνων είχε αντιταχθεί στο έργο αποκατάστασης στο παρελθόν και είχε ισχυριστεί ότι η διαδικασία ήταν παράνομη και όχι νόμιμη σύμφωνα με τους διεθνείς κανόνες. Το Επιμελητήριο ισχυρίστηκε επίσης ότι το ιστορικό κτίριο δεν πρέπει να ανακαινισθεί στο σύνολο του και ότι πρακτικές που καλύπτουν τις αισθητικές αξίες του κτιρίου δυστυχώς πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας συντήρησης του.

Η Αγία Σοφία χτίστηκε στο Τραπεζούντα κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Μανουήλ Α' μεταξύ 1238 και 1263. Με την πτώση της πόλης ο Μεχμέτ Β' που κατέκτησε την πόλη το 1461, μετέτρεψε σε τζαμί την εκκλησία μας και οι τοιχογραφίες της καλύφθηκαν με ασβέστη. Το "τζαμί" της Αγίας Σοφίας, το οποίο θεωρείται ένα από τα καλύτερα παραδείγματα βυζαντινής αρχιτεκτονικής, χρησίμευσε ως μουσείο για 52 χρόνια προτού ανοίξει ξανά για λατρεία στους μουσουλμάνους το 2013.

Παρά τις υποσχέσεις τους προς διεθνείς οργανισμούς και απαγορεύσεις της UNESCO για την μετατροπή, οι τούρκοι προχωρούν στα σχέδια τους και μετατρέπουν την εκκλησία μας δυστυχώς σε τόπο λατρείας τους. Ποιος λοιπόν θα συνεχίσει από τους Έλληνες και ιδιαίτερα τους ποντιακής καταγωγής να υπομένει τη συνεχή προκλητικότητα των εξ ανατολών γειτόνων μας. Πρέπει να βροντοφωνάσουμε προς κάθε κατεύθυνση "ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ".

Τελεφερίκ στην Μαύρη Θάλασσα

Τα νέα τελεφερίκ θα λειτουργούν στα πιο επισκέψιμα μέρη της περιοχής της Μαύρης Θάλασσας, συμπεριλαμβανομένης της ιστορικής μονής Sümele, της περιοχής Uzungöl στην περιοχή Çaykara, του φυσικού πάρκου Karşıyaka στην Αργυρούπολη και των βουνών Kaçkar στην περιοχή Ριζαίον.

"Το βουνό Kaçkar, το Φυσικό Πάρκο Karşıyaka, η περιοχή Uzungöl και η Μονή Sümele είναι οι τόποι που προσελκύουν την περισσότερη προσοχή από ντόπιους και ξένους τουρίστες. Από την άποψη αυτή, σχεδιάζουμε να βελτιώσουμε τον φυσικό τουρισμό με έργα τελεφερίκ για τη μεταφορά στη φύση και τα εθνικά μας πάρκα", δήλωσε ο Μπουλούτ, υφυπουργός τουρισμού, τονίζοντας ότι το τουριστικό δυναμικό της περιοχής της Ανατολικής Μαύρης θάλασσας αυξάνεται κάθε χρόνο.

Υπογραμμίζοντας ότι υπάρχει μια λεπτή ισορροπία μεταξύ αυτών των έργων και προστασίας της φύσης προκειμένου να προσελκύσει τουρισμό στην περιοχή της Ανατολικής Μαύρης Θάλασσας, ο Bulut τόνισε ότι εργάζονται για τη βελτίωση του φυσικού τουρισμού στην περιοχή με αυστηρά μέτρα που δεν θα βλάψουν τη φύση για τις μελλοντικές γενιές.

Ας δούμε λίγο τους τούρκους σε αυτά τα θέματα που εκμεταλλεύονται τις φυσικές και ιστορικές ομορφιές του πόντου και ας τους μιμηθούμε γιατί υπάρχουν και στην πατρίδα μας περιοχές με τα ίδια ή και καλύτερα φυσικά και ιστορικά-θρησκευτικά μνημεία.

Τουρκία: τελικά που βαδίζει;

Η Ευρώπη ή η Δύση γενικότερα κάνει ένα θεμελιώδες λάθος που όταν χρειάζεται να αναλύσει την πολιτική, γεωπολιτική ή οικονομική συμπεριφορά της Τουρκίας, προσπαθεί να κατανοήσει την Τουρκία με δυτικούς όρους και εργαλεία ανάλυσης και σκέψης. Κάθε ενέργεια της γείτονος, χρειάζεται να αναλυθεί εντός της ιδιαίτερης ανατολίτικης κουλτούρας της παρατηρώντας τις ρίζες, τις δομές και τη συνακόλουθη νοοτροπία που αποτελεί συστατικό στοιχείο της κρατικής της συγκρότησης.

Οι δομές του δεσποτικού μορφώματος που λέγεται Τουρκία από τότε που η τουρκμενική νομαδική φυλή εισήλθε στη Μικρά Ασία, το 1231 – καταδικωμένη από μογγολικές επιδρομές – μοιάζει να εκσυγχρονίζεται αλλά εντέλει διατηρεί βασικά στοιχεία της ποιμενικής προγονικής φυλής.

Η σκόπιμη μετακίνηση προσφύγων και μεταναστών στη συνοριακή γραμμή του Έβρου, αλλά και στα νησιά μας, είναι φανερό ότι αποτελεί εργαλείο στα χέρια του Ρ. Τ. Ερντογάν για να πιέσει Ε.Ε και Ελλάδα και να αποτελέσει ένα ενδιάμεσο στάδιο για τις επιδιώξεις του στη νοτιοανατολική Μεσόγειο. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι αυτή η

ενέργεια είναι ανήθικη και έρχεται από παλιά να μας θυμίσει την επεκτατική «προσωπικότητα» της τουρκικής πολιτικής.

Η συγκεκριμένη άσκηση πίεσης και ο επεκτατισμός που ονειρεύεται ο Ερντογάν αποτελεί μέρος μιας τυπικής μεθοδολογίας του οθωμανικού-τουρκικού κράτους. Βασικά μέσα της μεθοδολογίας αυτής είναι: η άμεση ή έμμεση αλλοίωση της εθνικής πληθυσμιακής σύνθεσης του εδάφους που κατακτούσε ο σουλτάνος, μέσω του εποικισμού και παράλληλα η οικονομική εκμετάλλευση των πληθυσμών που κατακτούσε.

Έτσι λοιπόν η αξίωση και η πίεση του Ερντογάν για επιπλέον χρηματοδότηση από την Ευρώπη, λόγω του προσφυγικού, αποτελεί τον ...εκσυγχρονισμό του δοσίματος και την ανάγκη μιας τονωτικής ένεσης της προβληματικής τουρκικής οικονομίας με την ταυτόχρονη προώθηση μεταναστών σε όλη την Ευρώπη και ιδιαίτερα στην Ελλάδα..

Τα ίδια για ακόμη φορά και στην ουσία όλα τα τεκταινόμενα αποτελούν διαχρονικά ψυχοκοινωνικά χαρακτηριστικά ενός «συλλογικού ασυνείδητου» της νεοτουρκικής διοίκησης. Δεν αλλάζει τίποτε τελικά σε αυτήν την χώρα!!!

Η τιμή των ηττημένων

εκδηλώσεις μνήμης

Αναμετρώντας το «είναι» μας έναν αιώνα τώρα, όταν επέστρεφαν τελείως εξαθλιωμένοι οι πρόσφυγες γονείς μας από τον Πόντο, αλλά και από τ' άλλα μέρη του σύμπαντος Ελληνισμού, στη γη της Μητέρας Πατρίδας, διατηρώντας ακόμη ζωντανή, ειδικά οι Πόντιοι, κι εκείνη την αρχαιόμορφη διαλέκτό τους που την μιλούσαν συνεχώς επί πολλούς αιώνες, αν και πολύ μακριά από τον ελλαδικό κορμό, και που τους βρήκε εκεί και η θρησκεία του Θεανθρώπου, έντιμο και επιβαλλόμενο είναι απέναντι στην Αλήθεια να επισημάνουμε ότι, αν και εξουθενωμένοι εντελώς από τις παντοειδής στερήσεις και τις κακουχίες, αφήνοντας πίσω τους χιλιάδες νεκρούς, αντί οιοδήποτε άλλου πολύτιμου αγαθού, αντί ακόμη και εκείνων των απαραίτητων για την κάλυψη των βιοτικών τους αναγκών, έφερναν μαζί τους, όπως ο καθένας ασφαλέστερα μπορούσε, και τα θρησκευτικά τους σύμβολα, τις εικόνες των αγίων τους και τα ιερά τους βιβλία.

Η θεοσέβειά τους αυτή μαρτυρείται και από τα υπάρχοντα σήμερα γύρω μας τρία μεγάλα μοναστήρια. Ό,τι κι αν έλειπε από την ζωή τους, είχαν τουλάχιστον το βασικότερο, την ηθική στήριξη που έπαιρναν απ' αυτά και στέρηε μέσα τους την πίστη τους σ' αυτά, που κρατούσε την ψυχή τους ακαταμάχητη και έτοιμη πάντα για ένα νέο δημιουργικό ξεκίνημα. Ποιά είναι τάχα η ιστορική μας διαδρομή ως έθνους; Παρά τα πολλά και σοβαρά μας ελαττώματα, όμως έχουμε και βασικά θετικά χαρακτηριστικά που λείπουν από τα άλλα. Αν εξαιρέσουμε τις λίγες περιπτώσεις κατακτητικών πολέμων, όλοι οι άλλοι εθνικοί μας αγώνες δεν έγιναν παρά για τα φυλετικά και τα θρησκευτικά μας ιδεώδη, την Ελευθερία, την Ειρήνη, το Δίκαιο, και τον σεβασμό στην ανθρωπινή οντότητα. Και δεν έχει σημασία ποιος νίκησε ποιον, αλλά σημασία έχει το για ποιον σκοπό πολεμώντας κανείς είτε νικούσε είτε όχι. Όσο κι αν μπορεί να φαίνεται περίεργο, από μίαν αναμέτρηση η τιμή δεν ανήκει σ' αυτόν που επέτυχε να επιβληθεί επί ενός άλλου, αλλά σ' αυτόν που αμυνόμενος για κάτι πολυτιμότερο, δεν αρνήθηκε να θυσιάσει για χάρη του ακόμη και την ζωή του. Το παράδειγμα του Λεωνίδα των Θερμοπυλών είναι πειστικό.

Δεν γνωρίζω αν οι απειράριθμοι Πέρσες νιώθουν περήφανοι, γιατί νίκησαν το Λεωνίδα ούτε αν οι πάνοπλοι Τούρκοι, γιατί αποδεκάτισαν τόσες χιλιάδες άμαχου ελληνικού πληθυσμού. Γνωρίζουμε όμως με απόλυτη βεβαιότητα ότι αυτός πολέμησε για την ελευθερία της Πατρίδας του και ότι ο πληθυσμός αυτός αρνήθηκε να αλλάξει το γένος και την πίστη του. Και ότι σ' αυτούς ανήκει η πραγματική τιμή και ο δίκαιος έπαινος. Τιμούμε λοιπόν τους ηττημένους από τον λόγο της αντίστασης που προέβαλλαν και όχι από το αποτέλεσμα της αναμέτρησης, γιατί υπάρχουν πάντα ιεροί σκοποί, υπάρχουν υπερούσια ιδεώδη που κάνουν βαθύτερο και ουσιαστικότερο το νόημα της ζωής μας. Και για χάρη αυτών η θυσία του φθαρτού μέρους της ανθρωπίνης ύπαρξης κρίνεται υποδεέστερη.

Τι μένει μετά απ' αυτήν τη θυσία; Μένει το πνεύμα της, μένει ο συμβολισμός της. Μένει το ηθικό φως και το φως αυτό δεν σκοτώνεται. Είτε τον Άγιο Δημήτριο αναλογιστούμε, είτε τον Αθανάσιο Διάκο και τον χορό του Ζαλόγγου, είτε τις στρατιές των μαρτύρων και των ηρώων, η σχέση προσώπων και ιδεωδών, τα οποία τα υπηρέτησαν πιστά με την θυσία τους, παραμένει πάντα η ίδια. Γι' αυτό τιμούμε και υποκλινόμαστε στην ιερή μνήμη όλων των αθών θυμάτων που με την θυσία της ζωής τους έδειξαν τον δρόμο τον ορθό, που θέλει τους ανθρώπους ελεύθερους, αδελφωμένους, όχι τον έναν εναντίον του άλλου αλλά κοντά στον άλλον, στρατευμένους στην υπηρεσία του κάθε πανανθρώπινου ιδανικού. Και είναι βέβαιο ότι μόνον έτσι μπορούν κι εξασφαλίζονται οι απαραίτητες εγγυήσεις, ώστε ο άνθρωπος να πορεύεται προς το μέλλον με περισσότερες ελπίδες για θετική δημιουργία και πρόοδο.

Η ιστορία μας μαρτυρεί ότι είμαστε λαός που εμπνέεται από αυτά τα πανανθρώπινα ιδεώδη. Αρκεί μόνο ν' αναφέρουμε την αντίστασή μας που προβάλαμε στην πλημμυρίδα του Ναζισμού, παρόλο που γνωρίζαμε από πριν ότι «οι βάρβαροι θα περάσουν», για να θυμηθούμε τον μεγάλο μας ποιητή. Ο ιερέας μας στην εκκλησία δέεται στον Κύριό μας «υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου» πράγμα όμως που δεν συμβαίνει με τους άλλους λαούς. Και είναι αποκαρδιωτική η διαπίστωση ότι οι άλλοι λαοί κρίνουν και αξιολογούν τα ιστορικά γεγονότα στη βάση του ωφελιμισμού. «Τι θα κερδίσω αν αναγνωρίσω τη γενοκτονία των Ποντίων;». Και δεν την αναγνωρίζει, παρά το γεγονός ότι έχει πειστεί για την ύπαρξή της και για το δίκαιο της αναγνώρισης. Γιατί αν όλοι, τουλάχιστον οι χριστιανικοί λαοί, την είχαν καταδικάσει, σίγουρα θα' αποθρασυνόταν ο υπαίτιος. Και είναι ντροπή για τον λεγόμενο πολιτισμένο κόσμο που αδρανεί, εκτός και αν πολιτισμό εννοεί την τεχνολογία μόνο. Γιατί πώς να θεωρήσω κάποιον ηθικόν, όταν αποδεδειγμένα δεν έχει το ηθικό ανάστημα να επιδικάσει το δίκαιο εκεί, όπου πραγματικά ανήκει (κι έχει πεισθεί γι' αυτό), παρά χρησιμοποιεί το αδικοχαμένο αίμα των χιλιάδων άλλων αθών ανθρώπων μόνον ως εκβιαστικό μέσο, εάν και όπου τον συμφέρει;

Και είναι παρήγορο ότι η Πατρίδα μας μόνη σηκώνει στους γυμνασμένους ώμους της την τιμή όλης της Χριστιανικής Ευρώπης (του λίκνου του πολιτισμού.... να μην ξεχνάμε!) επιμένοντας να τιμά τους 353.000 νεκρούς χριστιανούς χωρίς καμία συμπαράσταση. Και εύγε της! Γιατί, αν και οι άλλοι χριστιανικοί λαοί στέκονταν στο πλευρό μας, δεν θα τολμούσε ο Τούρκος ν' αυθαδιάζει προς ολόκληρη την Ευρώπη.

Ηλίας Τριανταφυλλίδης - Φιλόλογος

ΟΤΑΝ ΟΙ ΘΥΤΕΣ ΟΜΟΛΟΓΟΥΝ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΣΙΩΠΟΥΝ

Σήμερα εμείς οι Πόντιοι δεν αρκεί μόνο να έχουμε μνήμη, δεν φτάνει μόνο να θυμόμαστε, γιατί αυτό έτσι από μόνο του σίγουρα στο πέραςμα του χρόνου θα καταλήξει να είναι μια απλή ανάμνηση. Το γεγονός της γενοκτονίας μας αυτής του Ποντιακού Ελληνισμού, της συρρίκνωσης της Μικράς Ασίας και κατ' επέκταση όλου του Ελληνισμού, δεν ήταν ένα στιγμιαίο έγκλημα και αυτό πιστεύω πως δεν το αγνοεί κανείς μας.

Ήταν και παραμένει ένα έγκλημα το οποίο συντελέστηκε μελετημένα και οργανωμένα από τους εθνικιστές μουσουλμάνους του Κεμάλ Μουσταφά σε βάρος των Χριστιανών προγόνων μας.

Και όλα αυτά συμβαίνουν όταν: Ο Τούρκος συγγραφέας και αρθρογράφος Gengiz Actar σε ένα εντυπωσιακό ομολογουμένως άρθρο του στην τουρκική εφημερίδα "Taraf" με τίτλο «1915 Giderken», δηλαδή «Όταν το 1915», προβάλλει και υποστηρίζει με ειλικρίνεια τις τύψεις ενός συνειδητοποιημένου Τούρκου πολίτη για τη Γενοκτονία των Χριστιανών της Μικράς Ασίας. Τύψεις που μέχρι σήμερα κυνηγούν κυριολεκτικά όχι μόνον αυτόν τον ίδιο αλλά και πολλούς άλλους πολίτες της σημερινής ισλαμικής Τουρκίας των Ερντογάν και Νταβούτογλου, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει στο άρθρο του στην Ποντιακή Γνώμη- μηνιαία εφημερίδα-Μάρτ'ς 2015.

Το ερώτημα σύμφωνα με τον αναφερόμενο αρθρογράφο- «Αν έγιναν γενοκτονίες ή δεν έγιναν» είναι φιλολογικό και θεωρητικό. Το γεγονός όμως, όπως με ειλικρίνεια υποστηρίζει ο Τούρκος συγγραφέας, που εξαφανίστηκαν από την Ανατολία οι Χριστιανοί, είναι μια ιστορική αλήθεια, μια πραγματικότητα την οποία δεν μπορούμε να αγνοήσουμε.

Στα χώματα της Ανατολίας δεν ζουν σήμερα Χριστιανοί οι οποίοι έζησαν επί αιώνες εκεί μαζί με τους Μουσουλμάνους και αυτό είναι απόρροια των θλιβερών ιστορικών γεγονότων τα οποία δημιούργησαν οι Μουσουλμάνοι Τουρκικής καταγωγής σε βάρος των Χριστιανών. Όπως αναφέρει στο άρθρο του ο συγγραφέας Gengiz Actar θα πρέπει εμείς οι Τούρκοι να δούμε την ιστορία κατάματα και να αναγνωρίσουμε την ιστορική πραγματικότητα και όχι να συζητάμε επί πολλά χρόνια ένα γεγονός το οποίο δεν θέλουμε να αποδεχτούμε για πολλούς λόγους. Είναι μάταιη η προσπάθεια να κρυβόμαστε στο εσωτερικό της χώρας μας αλλά και στο εξωτερικό για τα γεγονότα αυτά που έχουν αναγνωριστεί από την διεθνή πραγματικότητα και αν θέλουμε να είμαστε συνεπείς με την ιστορία, θα πρέπει κι εμείς να σταθούμε στο ύψος μας και να τα αναγνωρίσουμε. Το ερώτημα, υποστηρίζει ο αρθρογράφος, αν έγιναν ή δεν έγιναν γενοκτονίες σε βάρος των Χριστιανών ή ποιός -ποιούς εκτέλεσε και εξαφάνισε, μπορεί να απαντηθεί με την ιστορική πραγματικότητα ότι αυτοί που ζούσαν επί οθωμανικής εποχής στη Μικρά Ασία, σήμερα δεν ζουν εκεί, όπου είχαν ζήσει επί αιώνες αυτοί και οι πρόγονοί τους.

Έτσι ο αρθρογράφος Gengiz Actar αποστομώνει κάποιους που επιμένουν να παρουσιάζουν το μαύρο σαν άσπρο και δεν είναι σε θέση να αφαιρούν τον έντιμο και ειλικρινή λόγο των συνειδητοποιημένων ανθρώπων.

Για να δικαιωθούμε επιβάλλεται μια δυναμική διεκδίκηση, η οποία είναι «μονόδρομος» και θα πρέπει να τον περπατήσουμε όλοι μαζί. Πολιτεία, φορείς, σύλλογοι, σωματεία και κάθε Έλληνας πολίτης ο οποίος θεωρεί πως το αναφερόμενο θέμα είναι ΚΑΙ δικό του.

Ας μην έχουμε ψευδαισθήσεις, αν η Τουρκία δεν αναγκαστεί από τη Διεθνή Κοινότητα να αναγνωρίσει επίσημα την γενοκτονία που διέπραξε σε βάρος του Ποντιακού Ελληνισμού, γιατί οικειοθελώς δεν πρόκειται να το κάνει, τότε και η Διεθνής Κοινότητα δεν θα πρέπει να την δεχθεί στο «κλάμπ» των υγιών Δημοκρατικών Κρατών του πλανήτη μας.

Γιώργος Χειμωνίδης

Κορυφώθηκαν την Κυριακή 24 Μαΐου 2020 οι εκδηλώσεις Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου

Συνέχεια από την 1η σελίδα

Ξεκινώντας στα τέλη Απριλίου πραγματοποιήσαμε μέχρι και σήμερα διαδικτυακά μαθήματα ποντιακής διαλέκτου μέσω του καναλιού της λέσχης στο διαδίκτυο με 15 εκπαιδευτικές περιόδους και με απίστευτα μεγάλη απήχηση παρακολούθησης των μαθημάτων από όλο τον κόσμο (Αυστραλία, Καναδά, Αμερική, Σερβία, Γερμανία, Φιλανδία, κλπ). Τα μαθήματα είναι ανηρτημένα στο κανάλι You Tube της λέσχης και μπορούν να τα παρακολουθούν όλοι οι ενδιαφερόμενοι.

Την Δευτέρα 18 Μαΐου 2020 μοιράσαμε έντυπο υλικό για τη γενοκτονία στα Λύκεια και στα Γυμνάσια της Βέροιας και συνεχίσαμε με το περίπτερο ενημέρωσης για τη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου στην πλατεία δημαρχείου την Τρίτη 19 Μαΐου 2020.

Την Δευτέρα 18, την Τετάρτη 20 και την Παρασκευή 22 Μαΐου 2020 σε συνεργασία με το Γ.Ν. Βέροιας και σύνθημα «δώσε αίμα για το αίμα που χάθηκε» πραγματοποιήσαμε αιμοδοσία στο κεντρικό ΚΑΠΗ του δήμου Βέροιας.

Την Κυριακή 24 Μαΐου 2020 πραγματοποιήσαμε μνημόσυνο στον Ι.Ν. Αγίας Παρασκευής Βεροίας και στις 10.30 π.μ. τελέσαμε επιμνημόσυνη δέηση στην Πλατεία Νίκου Καπετανίδη με κατάθεση στεφάνου στη μνήμη των αδικοχαμένων προγόνων μας με σύννεση και με τάξη στα υπό της πολιτείας καθοριζόμενα για τη δημόσια υγεία.

Την Τρίτη 19 Μαΐου 2020 χρηματοδοτήσαμε εξ ολοκλήρου το γεύμα απόρων συμπολιτών μας, στο συσσίτιο που παρασκευάζει η Ιερά μητρόπολη μας.

Στο τέλος Απριλίου ενισχύσαμε με υλικά και εφόδια άπορες οικογένειες της Βέροιας, σε συνεργασία με μεγάλο Μάρκετ της πόλης.

Στα μέσα Μαΐου ανεβάσαμε στο διαδίκτυο την παράσταση 'Η Οδύνη της Φρίκης...' με θέμα τη γενοκτονία.

Στις 17 Μαΐου 2020 ανεβάσαμε στο διαδίκτυο ένα δίλεπτο βίντεο με θέμα τη γενοκτονία, που ετοιμάσαμε μόνοι μας και ταξίδεψε σε εκατομμύρια σπίτια σε όλο τον κόσμο. Αυτό το μοναδικό για την ενημερωτική ευστοχία βίντεο έτυχε της απόλυτης αποδοχής παγκοσμίως και ήδη μεταφράζεται σε 3 γλώσσες για να ταξιδέψει ανά την υφήλιο.

Ο πρόεδρος της λέσχης όλο τον μήνα με δελτία τύπου και συνεντεύξεις σε τοπικά αλλά και πανελλαδικά ΜΜΕ και ΜΚΔ προώθησε τα αφορούντα στις εκδηλώσεις μνήμης της γενοκτονίας

των Ελλήνων του Πόντου.

Την Κυριακή 31 Μαΐου 2020 συνεχίζοντας πραγματοποιήσαμε διαδικτυακή παρουσίαση του βιβλίου 'Ο Γέρος του Πόντου', με σχετικό θέμα τη γενοκτονία.

Για τη λέσχη ο ΠΟΝΤΟΣ είναι ιδέα που την υπηρετούμε, σεβόμενοι την ιστορία, το αίμα και τον ιδρώτα των προγόνων μας και όλοι μαζί δίνουμε την υπόσχεση ότι δεν ξεχνούμε την ημέρα μνήμης.

..ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ..

Τα «τουρκικά» μουσεία διατηρούν τη μνήμη μας για την περιοχή της Μαύρης Θάλασσας

Τα μουσεία στην περιοχή του Πόντου, κουβαλούν το παρελθόν και το παρουσιάζουν στις μελλοντικές γενιές. Υπάρχουν περισσότερα από 20 μουσεία στις βορειοανατολικές επαρχίες Sinop (Σινώπη), Giresun (Κερασούντα), Ordu (Κοτύωρα), Rize (Ριζαίον), Trabzon (Τραπεζούντα) και Samsun (Σαμψούντα) που όλα στην πλειοψηφία τους θυμίζουν Ελλάδα και ελληνικό πολιτισμό.

Τα μουσεία που ρίχνουν φως στον τρόπο ζωής, την ιστορία, την τοπική αρχιτεκτονική, τις πεποιθήσεις και τον πολιτισμό των τροφίμων στην περιοχή μπορούμε να επισκεφθούμε όλο το χρόνο και να διαπιστώσουμε ότι εκεί άνθισε ο ελληνισμός.

Στο πλαίσιο του Έργου Απογραφής Πολιτισμού της Μαύρης Θάλασσας, που πραγματοποιήθηκε από την Υπηρεσία Περιφερειακής Ανάπτυξης του Ανατολικού Εύξεινου Πόντου (DOKAP), καθένα από τα προαναφερόμενα μουσεία έχει προστεθεί στον πολιτιστικό κατάλογο της γειτονίας.

Πληροφορίες για την τοποθεσία, το ιστορικό και το περιεχόμενο καθενός από τα μουσεία είναι διαθέσιμα στον ιστότοπο "karadeniz.gov.tr."

Όλα αυτά τα χρόνια που πέρασαν από τη γενοκτονία δεν άλλαξε η πεποίθησή μας ότι οι τούρκοι εκμεταλλεύονται όλα τα ελληνικά στοιχεία που αφήσαμε στη περιοχή και σήμερα για να τα δούμε πληρώνουμε ακριβά την κάθε επίσκεψή μας στα ελληνικά μουσεία που έμειναν στην Ανατολή, για να θυμίζουν ότι εδώ μεγαλούργησαν οι πρόγονοί μας.

Η πρώτη και βασικότερη απόδειξη των προαναφερομένων είναι η ονομασία των ιδίων των πόλεων, που κράτησαν τα ελληνικότερα ονόματά τους. Η Τουρκία για άλλη μια φορά κατά την προσφιλή της συνήθεια εκμεταλλεύεται τον ελληνισμό.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ

Δώσε αίμα για το αίμα που χάθηκε

Με το σύνθημα "δώσε αίμα για το αίμα που χάθηκε" για 12η συνεχή χρονιά οργανώθηκε και πραγματοποιήθηκε η εθελοντική αιμοδοσία της λέσχης, την εβδομάδα από 18 έως 22 Μαΐου 2020, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου.

Η αιμοδοσία πραγματοποιήθηκε σε συνεργασία με το Γ.Ν. Βέροιας και θέλουμε να ευχαριστήσουμε το τμήμα Αιμοδοσίας του Νοσοκομείου Βέροιας, την διευθύντρια της αιμοδοσίας κ. Ευαγγελία Μαγουλά, τον επικεφαλής της κινητής ομάδας αιμοδοσίας κ. Κουπίδη Θεόφιλο, το νοσηλευτικό προσωπικό και όλους τους εθελοντές αιμοδότες που προσήλθαν στο κάλεσμά μας και προσέφεραν αίμα αλλά και όσους αν και προσήλθαν, λόγοι υγείας δεν επέτρεψαν τη συμμετοχή τους.

